

materiálně nasvědčoval, není důvodů k předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti § 14 odst. 6 správního řádu.

Ani získání podkladů od krajského úřadu, který jimi disponoval od účastníka řízení, samo o sobě ani společně s jinými, shora uvedenými skutečnostmi, žádné pochybnosti v otázce nepodjatosti nevyvolávají; ani tu není důvodů k předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti § 14 odst. 6 správního řádu.

Na základě shora uvedeného soud rovněž nepřisvědčuje žalobcově názoru, že by pro podjatost měly být vyloučeny všechny oprávněné úřední osoby u žalovaného.

Důvodnými nejsou ani námitky směřující do kvalifikace žalobce coby soutěžitele podle § 2 odst. 1 ZOHS, který není z působnosti ZOHS vyjmut na základě jeho § 1 odst. 3, a důvodnými nejsou ani navazující námitky do věcné nepřislusnosti žalovaného vést správní řízení a rozhodnout.

Z definice soutěžitele podávané z § 2 odst. 1 ZOHS je podstatná ta její část, podle níž se soutěžiteli rozumí osoby, které se účastní hospodářské soutěže nebo ji mohou svojí činností ovlivňovat. Při nalézání obsahu pojmu „soutěžitel“ z hlediska aplikace ZOHS nezbyvá než vycházet z komunitární judikatury, která českému synonymu odpovídající pojem „undertaking“ vymezila instruktivně ve věcech Soudu první instance „*Shell*“ (rozsudek T-11/89, *Shell International Chemical Company Ltd v. Commission*, 1992, ECR II-757) a Evropského soudního dvora „*Höfner a Elser*“ (rozsudek C-41/90, *Klaus Höfner and Fritz Elser v. Macrotron*, 1991, ECR I-1979). Podle nich v rámci soutěžního práva zahrnuje pojem „undertaking“ každou jednotku vykonávající hospodářskou činnost bez ohledu na její právní formu a způsob jejího financování. Evropský soudní dvůr judikoval, že (i) „...*Zprostředkování práce je hospodářskou činností ... i když je poskytována bezplatně. Okolnost, že zprostředkovatelská činnost je vykonávána běžně zařízeními veřejného práva, nemluví nijak proti hospodářské povaze této činnosti. Takové zařízení veřejného práva ... může být kvalifikováno jako subjekt, na který se komunitární soutěžní pravidla vztahují*“. Definice pojmu „soutěžitel“, jak byl do ZOHS kodifikován po vzoru komunitárního „undertaking“, musí být chápána dostatečně extenzivně. Skutečnost, že subjekt funguje pod veřejným (úředním) dohledem, nevyklučuje aplikaci soutěžního zákonodárství; takový subjekt může být soutěžitelem (Evropský soudní dvůr tak judikoval ve věci porušení čl. 82 Smlouvy zakazujícího dominantní postavení - „*Aéroport de Paris*“, rozsudek C-82/01 P v případě *Aéroport de Paris v. Commission and Alpha Flight Services SAS*, 2002, ECR I-09297). Má-li být tedy konkrétní subjekt kvalifikován ve smyslu § 2 odst. 1 ZOHS jako „soutěžitel“, je třeba, aby vystupoval jako „účastník soutěžního vztahu v rámci hospodářské soutěže“. Tu je nezbytné vyřešit otázku, zda podmínkou pro jednání v rámci hospodářské soutěže (též „v hospodářské soutěži“) je existence soutěžního vztahu nejméně dvou subjektů ve smyslu konkurenčním či zda hospodářská soutěž může existovat i tam, kde působí pouze jeden její účastník bez existence jakékoli (nebo významné) přímé konkurence. Vychází-li soud z definice „hospodářské soutěže“, pak K. Engliš v díle „*Soustava národního hospodářství*“ (Melantrich Praha, 1937) považuje za hospodářskou soutěž „... *zápas více hospodářství o týž předmět jejich soutěžního zájmu*“. K. Skála (Nekalá soutěž, Praetor Praha, 1927) ve své definici vyslovuje názor, že „...*hospodářská soutěž ... je spoluzávodění o zákaznictvo a odbyt zboží nebo výrobků*...“. Tyto definice

lze s drobnými výhradami aplikovat na daný pojem i v současné době, když dřívější právní úpravy související s ochranou hospodářské soutěže definici pojmu „hospodářská soutěž“ neobsahovaly, stejně jako současná pozitivní právní úprava. Obě na straně jedné svojí textací naznačují, že hospodářská soutěž je určitý střet protichůdných zájmů (srov. „*zápas*“ a „*spoluzávodění*“), přičemž ke střetu zájmů logicky dochází pouze tam, kde existují alespoň dva účastníci takového střetu (srov. „*více hospodářství*“). Na straně druhé nelze předem vyloučit, že jednáním může dojít k eliminaci byť jen potenciální soutěže, tj. soutěže, která by mohla nastat v případě, pokud by určité jednání realizováno nebylo. Stojí tu tak proti sobě zdánlivě dva možné výklady. Podle prvního z nich je třeba hospodářskou soutěž dovozovat toliko tam, kde vedle sebe reálně existují nejméně dva subjekty s protichůdnými zájmy, jež jsou způsobilé dostat se do přímého střetu, tj. střetávající se konkurenti. Podle druhého z nich lze soutěžní pravidla aplikovat i za situace, kdy více subjektů s protichůdnými zájmy v postavení konkurentů sice neexistuje, avšak v případě, že příslušný subjekt bude jednat v souladu se soutěžními pravidly, ke vzniku faktické konkurence dojde. To však neznamená, že neexistuje zájmový střet nekonkurentů – typicky subjektů, které v rámci svých aktivit na sebe navazují, tj. soutěžitelů ve vzájemném vertikálním vztahu, popř. zájmový střet soutěžitele působícího na trhu a soutěžitele potenciálně způsobilého na trhu vstoupit. Vedle těchto dvou způsobů výkladů tu navíc stojí doktrinálně vyžadovaná nezbytnost postihovat i monopolisty v případech zneužití monopolního postavení a vzniká tu tak otázka, zda má monopolista postavení znemožňující ostatním dostat se s ním do zájmového střetu, případně zda mohou takové „ostatní“ subjekty vůbec existovat a pokud neexistují, zda je jednání monopolisty jednáním v hospodářské soutěži. Takové jednání může být jednáním v hospodářské soutěži, která však není hospodářskou soutěží s existencí více soutěžitelů ve vzájemně konkurenčním vztahu, může jít o hospodářskou soutěž se soutěžiteli ve vztahu návazném či se soutěžiteli na trh potenciálně způsobilými vstoupit. Proto se mohou ve vzájemném zájmovém střetu nacházet i subjekty vzájemně si aktuálně přímo nekonkurující, přesto „*spoluzávodící*“ (slovy K. Skály) či „*zápasící*“ (slovy K. Engliše) o adresáta svých plnění. Takovým subjektem tu je i žalobce; ten „*zápasil*“ o spotřebitele – „o cestující“, ale i o odběratele jeho služeb, který mu z podstatné části hradil poskytování služby, tj. „o Ústecký kraj“, a to se všemi potenciálními v úvahu přicházejícími dopravci poskytujícími či způsobilými poskytovat tytéž služby jako žalobce. Žalobce tedy z tohoto pohledu působí v rámci „hospodářské soutěže“ a naplňuje znaky definice pojmu „soutěžitel“, bez ohledu na to, že se soutěžitelem stal nikoli výlučně ze svého podnikatelského rozhodnutí působit na konkrétním relevantním trhu, nýbrž na základě autoritativního rozhodnutí orgánu veřejné správy, když mu k jeho činnosti byla udělena licence a jeho činnost byla poptávána coby činnost ve veřejném zájmu. Žalobce na trhu působí, přestože jeho působení na trhu má charakter administrativního monopolu; jeho jednání je motivováno soutěžními důvody.

Pokud jde o žalobně namítané vyjmutí žalobce z působnosti ZOHS podle § 1 odst. 3 ZOHS, ani s ním se soud neztotožňuje. ZOHS se zásadně vztahuje na všechny subjekty, které lze subsumovat pod pojem „soutěžitel“. Ust. § 1 odst. 3 ZOHS však zužuje osobní působnost ZOHS (tedy i v případě posuzování možného zneužití dominantního postavení) vůči těm soutěžitelům, kteří jsou soutěžiteli „veřejné služby“ či „veřejného práva“ – tedy soutěžiteli poskytující služby obecného hospodářského významu (v doktríně též obecného hospodářského zájmu). Postavení soutěžitelů, kteří